

Retfærdighed og Billighed overfor dette Personale, men derudover paahviler der os ikke Noget, og det kan ikke stilles op i den Grad som en Hovedsag, som det ærede Medlem gjorde. I det Hele taget mener jeg, at fordi Administrationen nu har i 1887 forudsat tilstaaet disse Personer disse Lønningsforhøielser, disse Bidrag til Pensionering m. m., deraf følger ikke for os hverken nogen juridisk eller moralsk, hverken nogen direkte eller indirekte Forpligtelse til at stadfæste, hvad Regjeringen har gjort. Vi staa fuldstændig frit overfor denne Sag, baade med Hensyn til Antal, Lønning og Pensionering. Siden jeg forlader denne Del af Lovforslaget, er der et Punkt, jeg endnu vil korteligt berøre, og det er, hvad der fastsættes i § 13, at med Undtagelse af de af Rongen udnævnte Embedsmænd, skal det for Personalets Vedkommende have sit Forblivende ved Indenrigsministerens Afgjørelse af saadanne Spørgsmaal, Lønnings-Spørgsmaal, Pensioneret o. desl., uden at disse kunne indbringes for Domstolene. Jeg kan til en vis Grad være enig i, at disse Spørgsmaal ikke bør kunne indbringes for Domstolene, efter som der maa være et Skjøn, der gjør sig gjældende i mange af disse Forhold, som Domstolene, der ere nødt til at gaa efter faste Regler, vanskeligt eller i visse Tilfælde umuligt, kunne udøve; men paa den anden Side anser jeg det ikke for rigtigt, at det overlades fuldstændigt til Indenrigsministeriet og Administrationen at afgjøre den Art Spørgsmaal. Jeg tror, at hver Gang der er Tale om at gaa udenfor Reglerne, da bør saadanne Spørgsmaal bringes for Rigsdagen, idet jeg vel ikke tvivler om, at Ministeren i de allerfleste Tilfælde vil kunne vinde Rigsdagens Medhold i sin Opfattelse, men ved Bedømmelsen af saadanne Forhold kan der dog ganske sikkert gives Tilfælde, hvor der i Administrationen gjør sig Indflydelse gjældende, som Ministeren ikke har kunnet gennemskue, men som kunne blive oplærede, naar Sagen kommer til Forhandling i Rigsdagen, og hvor den Paa-gjældende saa kan faae den Ret, som maatte en Overordnet paa et eller andet Trin har villet forholde ham. Jeg tror i det Hele taget, at der vil ligge større Sikkerhed for det paagjældende Personale lige overfor Billigheds og navnlig fra Melleminstantserne, i at saadanne Spørgsmaal kunne bringes for Rigsdagen, og at den endelige Afgjørelse kun finder Sted, naar Rigsdagen stadfæster, hvad Administrationen har foretaget i saa Henseende. Det dreier sig vel at mærke om

saadanne Ting, som at Vedkommende afstediges uden Pension eller afstediges med en ringere Pension end lovbestemt, o. desl. Det er altsaa Spørgsmaal, som i allerhøieste Grad vedrøre Vedkommendes personlige Stilling og som gjøre dem mere personlig afhængige af deres Overordnede, end det i Tjenestens Tarv kan anses for heldigt. Det kan ogsaa tænkes, at andre Hensyn end tjenstlige gjøre sig gjældende. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men jeg har kun set Sagen fra det tjenstlige og almindelige humane og Retfærdighedsstandpunkt, og ogsaa fra det Synspunkt tror jeg, at det, som jeg har sagt, er rigtigt.

Jeg kommer nu til det 3die Afsnit, som handler om Fartplaner, Taxter og Politibestemmelser, men man kunde gjerne have strøget dette Afsnit, thi der er der hverken Tale om Fartplaner, Taxter eller Politibestemmelser; undtagen for saa vidt der ikke skal fastsættes Noget derom. Det er det, det gaar ud paa, at der ikke skal fastsættes Noget derom; det overlades Alt sammen til Ministeren. Den eneste Indskrænkning er den allerede tidligere nævnte, og den anser jeg for et Fremstribt fra Forslaget af 1883, nemlig, at Indenrigsministeren ikke skal kunne fastsætte Bøder indtil 200 Kr., men kun indtil 20 Kr. for Overtrædelse af de med Hensyn til Orden og Sikkerhed fastsatte Bestemmelser. Med Hensyn til Fartplanerne skal jeg tillade mig nogle almindelige Bemærkninger. Det er fuldkommen rigtigt, at Fartplanen ikke kan fastsættes ved Overenskomst med Rigsdagen, den egentlige Fartplan maa det være Administrationens Sag at fastsætte. Men de almindelige Bestemmelser eller Grundtræk for Fartplanen lade sig vel fastsætte, ikke ved Lov, men ved aarligt Samraad med Rigsdagen og Stadfæstelse af Rigsdagen. Der var et æret Medlem, som gjorde den Bemærkning, at Fartplaner, Taxtregulativer og deslige maa helst være bevægelige og elastiske, og derfor kunne de ikke slaas fast ved Lov. Det giver jeg det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. F. Larsen) fuldkommen Ret i; men han har ikke Ret, naar han siger, at Rigsdagen faaer Indflydelse derpaa gennem Finantslovens Behandling, thi Rigsdagens Indflydelse derpaa affjæres aldeles bestemt ved denne Lov, dersom den vedtages. Der staar nemlig udtrykkelig, at det afgjør Indenrigsministeren alene, og han behøver ikke at spørge Rigsdagen derom, og heller ikke at meddele Rigsdagen Noget derom ved Finantslovens Behandling. Det er lagt